

ת"פ 42115/04/12 - המאשימה - מדינת ישראל, באמצעות שלוחת התביעות במשטרת רמלה נגד הנאשם - ש ש

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42115-04-12 מדינת ישראל נ' ש
בפני כבוד השופט הישאל אבו שחאדה

בעניין: המאשימה - מדינת ישראל באמצעות
שלוחת התביעות במשטרת רמלה ע"י
עוה"ד איריס מוריץ

נגד
הנאשם - ש ש ע"י עוה"ד שפיק דרבאשי
ועו"ד שמעון בוטראשוילי

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו את ביצוען של העבירות הבאות: תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 380 ו-382(ב)(1) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**) ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. על פי עובדות כתב האישום, ביום 18.11.11 התגלע ויכוח בין הנאשם לבין אשתו (להלן: **המתלוננת**) בביתם שבתחומי העיר לוד. במהלך הויכוח היכה הנאשם את המתלוננת בשפת פיה העליונה באמצעות ידו וכתוצאה מכך נחתכה שפת פיה העליונה הפנימית של המתלוננת. באותן נסיבות ובמהלך הויכוח אמר הנאשם למתלוננת: "אני יהרוג אותך, אני יוציא לך את העיניים" והוסיף שבסוף ישב בכלא.

2. הנאשם כפר בכתב האישום ונשמעו הראיות. יצוין שמדובר בתיק של גרסה מול גרסה, גרסת המתלוננת למול גרסת הנאשם.

גרסת המתלוננת למול גרסת הנאשם

3. המתלוננת העידה ולטענתה השתלשלות הדברים במועד האירוע נשוא כתב האישום היתה כדלקמן:

א. היא חזרה מהעבודה ובהגיעה לבית שמעה ריב קולני בין הנאשם לבין בתם המשותפת. היא התערבה
עמוד 1

בויכוח שהיה בין הנאשם לבין הבת והנאשם נתן לה מכה בשפה עם ידו ובתגובה היא נתנה לו מכה עם מפתח שהיה בידה בעינו (פרוט' עמ' 13 ש' 24 - 27).

ב. בעקבות המכה שקיבלה מהנאשם השפה העליונה של המתלוננת התנפחה והיא שמה עליה קרח (פרוט' עמ' 14 ש' 1 - 6).

ג. בנוסף, הנאשם אמר לה "אני יהרוג אותך ואני יוציא לך את העיניים". כמו כן, טענה שזה אירוע ראשון שקורה ביניהם שיש בו סממנים של אלימות (פרוט' עמ' 14 ש' 11 - 15).

4. הנאשם טען שהשתלשלות הדברים היתה כדלקמן:

א. יומיים לפני האירוע נשוא כתב האישום המתלוננת ביקשה ממנו שיסיע אותה לעבודה והוא סירב ועקב כך היא כעסה עליו (פרוט' עמ' 20 ש' 24 - עמ' 21 ש' 1).

ב. במועד האירוע היה בבית ובתו היתה במקלחת ומים נזלו מהאמבטיה אל מחוץ למקלחת וחשש שאימו בת ה-86 שנים, שהיתה בביתו באותה עת, תחליק ותיחבל. העניין הוביל לויכוח בינו לבין בתו ובתו צעקה עליו (פרוט' עמ' 21 ש' 1 - 7).

ג. המתלוננת נכנסה לבית עת שחזרה מהעבודה ושמעה את הצעקות, דבר שהוביל לויכוח בינו לבינה. המתלוננת היכתה את הנאשם עם המפתח שהיה בידה בעינו ואף התכוונה לתת לו מכה נוספת ובאופן אינסטינקטיבי הרים את ידו כלפי מעלה כדי להגן על עיניו. בשלב זה, המתלוננת נפגעה בטעות מהתנועה האינסטינקטיבית שעשה בידו על מנת להגן על עיניו (פרוט' עמ' 21 ש' 7 - 18). יצוין שזו הגרסה שמסר הנאשם בחקירתו במשטרה באותו היום (ת/2, ש' 4 - 13).

ד. בעדותו בבית המשפט הנאשם הכחיש שאיים על המתלוננת (פרוט' עמ' 21 ש' 31 - עמ' 22 ש' 3, עמ' 25 ש' 13 - 16). לעומת זאת, בהודעתו של הנאשם במשטרה משנשאל האם איים על המתלוננת באומרו שיהרוג אותה ויוציא לה את העיניים, השיב: "במילים, בזמן הצעקות אולי מעצבים אתה אומר הרבה מילים, אז אולי שאמרתי וגם היא אומרת הרבה דברים כמו על אמא שלי שתמות, אבל אנחנו ממש לא מתכוונים לדברים האלה" (ת/2, ש' 15 - 16).

עבירת התקיפה

5. מנקודת ראות כמותית, אין כל מניעה לבסס הרשעה בפלילים על פי עדותו של עד יחיד, תהיה העבירה חמורה ככל שתהיה, והכל תלוי במשקלה ההוכחתי הסגולי של העדות היחידה. בפסיקה נקבעה חובת

"האזהרה העצמית" של השופט, לפיה שופט אינו רשאי לבסס הרשעה בפלילים, על פי עדות יחידה, אלא אם כן הזהיר את עצמו קודם לכן כי עדות יחידה לפניו ויש לבחון ולשקול בקפידה יתירה אם ניתן להסתפק בה, לבדה, כבסיס להרשעה. כמו כן, אין די באזהרה והחלטה חייבת להיות מלווה בהנמקה מדוע בית המשפט מעדיף גרסה אחת על גרסה אחרת (יעקב קדמי **על הראיות**, חלק ראשון, תש"ע-2009, עמ' 470 - 471 ; רע"פ 8884/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (11.6.14) פסקה 10 לפסק דינו של כבוד השופט שוהם). עם הכלל הנ"ל באמתחתנו נבחן את עדותה של המתלוננת למול עדותו של הנאשם.

6. כאמור, מדובר בגרסה מול גרסה. בנסיבות המקרה שבפני, קיים קושי להעדיף גרסה מסוימת על פני גרסה אחרת ולא התרשמתי שישנן ראיות חיצוניות שיכולות לתמוך דווקא בגרסתה של המתלוננת על מנת להעדיפה על פני גרסתו של הנאשם. כך למשל, המתלוננת טענה שנחבלה בחלק הפנימי של שפת העליונה. אומנם בדו"ח הפעולה של השוטר יוגב אהרון שהגיע לדירה של בני הזוג לאחר האירוע נאמר "לדבריה, בעלה שלווה נתן לה מכה בשפה וכתוצאה מכך היא נחבלה בשפה בחלק הפנימי, היא קיפלה בשפה ואכן ראינו חתך קטן בשפה העליונה" (ת/1). עם זאת, בעת שהגיעה לתחנת המשטרה באותו היום ומסרה את גרסתה בפני השוטר אילן לוי, הוא צילם את השפה העליונה של המתלוננת ומתחת לתמונה רשם את הדברים הבאים: "המתלוננת טענה שהיה לה חתך קטן בשפה והצביעה על המקום שלטענתה היה החתך, אך לציין כי לא הבחנתי בדבר".

7. יתר על כן, גרסתו של הנאשם היתה אחידה הן בהודעתו במשטרה (ת/2) והן בעדותו בבית המשפט, קרי שלא תקף את המתלוננת אלא היא זו שפגעה במכוון בעינו באמצעות מפתח שהיה בידה במהלך הויכוח שהתפתח ביניהם. יצוין כי בדו"ח הפעולה של השוטר יוגב אהרון שהגיע לדירה, נרשמו הדברים הבאים: "בעלה ישב בסלון, תחקרתי אותו, הוא אמר שהיה לו ויכוח עם אשתו ואז היא תקפה אותו. לציין נראה שיש לו סימן חבלה מעל עין שמאל. לדבריו הוא הגן על עצמו". בנוסף לכך, בעת שהנאשם נחקר תחת אזהרה בתחנת המשטרה באותו היום, השוטר אילן לוי שגבה את הודעתו ציין את הדברים הבאים: "לציין שאני מבחין בסימן פצע קטן מעל עין שמאל" (ת/2 ש' 10).

8. נתון נוסף שיש לקחת בחשבון הוא האופן שבו ניתנה המכה שהובילה לחבלה בשפתה של המתלוננת, כפי טענתה. הנאשם טען שהוא משער שהמתלוננת קיבלה מכה בידו בעת שהרים אותה באופן אינסטינקטיבי על מנת להגן על עינו מהמכה שנתנה לו עם המפתח. לעומת זאת, בעת שנשאלה המתלוננת כיצד קיבלה את המכה היא השיבה כדלקמן (פרוט' עמ' 14 ש' 22 - 31):

"ש. את סיפרת לנו פה שהוא נתן לך מכה עם היד שלו.

ת. כן.

ש. את זוכרת איך זה היה

ת. אני כבר לא זוכרת.

ש. אם היד פתוחה, סגורה, מרפק

ת. **אני לא זוכרת בדיוק**, אולי הזיז את היד ונתן מכה, אני לא זוכרת, אני קיבלתי מכה בשפה ושמתי קרח. זו היתה תגובה שלא רציתי שהוא יתקרב נתתי לו גם.

ש. יש מצב שבגלל שאת התקרבת אליו הוא הרים את היד לכיוון הגוף ואז קיבלת מכה מהגוף שלו, מהמרפק

ת. אני קיבלתי מכה. **אני לא זוכרת איך זה היה בדיוק.**"

(ההדגשה לא במקור)

9. בעת שבית המשפט בוחן את השאלה האם להעדיף את גרסתה של המתלוננת על פני גרסתו של הנאשם, עליו לבחון גם את השאלה מדוע לא הובאו עדים נוספים להעיד על אופן קרות האירוע. בעת קרות האירוע היתה נוכחת בתם המשותפת של בני הזוג ואמו של הנאשם. עדות אלה לא זומנו לתחנת המשטרה לגביית גרסתן לדברים שייתכן וראו ובכל מקרה גם הנאשם לא הביא אותן כעדי הגנה מטעמו. כאן עולה השאלה לחובת מי יש לזקוף את אי הבאת העדות האמורות, האם לחובת הנאשם ובכך להרשיעו בדין או לחובת המאשימה ובכך לזכותו ?

10. ב-ע"פ 6522/10 **רחל זהבי נקר נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (2.5.13), עלתה השאלה לחובת מי, המאשימה או הנאשמת, יש לזקוף את אי הבאתו של עד שהיה נוכח בזירת העבירה ועדותו היתה חיונית לבירור האמת. באותו מקרה, העד לא זומן למתן עדות על ידי המאשימה. כמו כן, הנאשמת מצידה, גם כן לא הזמינה את אותו עד להעיד מטעמה ואז עלתה השאלה לחובת מי מהצדדים יש לזקוף את העדר זימונו של עד חיוני במשפט. המאשימה טענה שיש לזקוף זאת לחובת הנאשמת ובעוד שהנאשמת טענה הפוך. כבוד הנשיא השופט גרוניס קבע שלאור פער הכוחות שבין המאשימה לנאשמת והעדר הסימטריה בין החובה של התביעה להציג לבית המשפט את כלל חומר הראיות הרלוונטי, לבין ההתנהלות המצופה מהנאשם בהצגת ראיות להגנתו, אין לזקוף את אי זימון העד לחובתה של הנאשמת, אלא לחובתה של המאשימה (ראו פסקאות 17 ו- 18 לפסק הדין). דוגמא נוספת למקרה שבו בית המשפט החליט לזכות נאשם מחמת הספק בשל מחדל חקירה עקב אי חקירתו של עד חיוני לאירוע אלימות בסיטואציה שבה מדובר ב-"גרסה מול גרסה" ראו ע"פ 5019/09 **חליוה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (20.8.13) בפסקאות 36 - 49 לפסק דינו של כבוד השופט מלצר.

11. מכלול השיקולים שציינתי לעיל, מוביל אותי למסקנה שבכל הנוגע לעבירת התקיפה, המאשימה לא עמדה בנטל ההוכחה הנדרש להוכחת אשמו של הנאשם מעל לכל ספק סביר, ולכן יש לזכות את הנאשם מחמת הספק. מן הראוי להבהיר שזיכוי הנאשם אין משמעו שהמתלוננת אינה דוברת אמת.

קיימות סיטואציות במשפט הפלילי שבהן הנאשם בביצועה של עבירה מסוימת הוכח מעבר למאזן ההסתברויות, אך מדובר ברמת הוכחה שאינה מספיקה להרשעה במשפט פלילי. לגבי האפשרות שהמאשימה תוכיח את אשמו של הנאשם מעבר למאזן ההסתברויות, אך לא מעל לכל ספק סביר, והדבר יוביל לזיכוי הנאשם מחמת הספק, ראו דבריו של כבוד הנשיא גרוניס בע"פ 3250/10 מדינת ישראל נ' פלוני [פורסם בנבו] (12.1.12) פסקה 30.

עבירת האיומים

12. באמרה שנגבתה מהנאשם במשטרה הוא נשאל האם אמר למתלוננת שיהרוג אותה ויוציא לה את העיניים והוא השיב שאולי אמר את הדברים בשעת כעס, כפי שלטענתו המתלוננת אמרה גם לו דברים אחרים בשעת כעס כגון שהיא מייחלת למות אימו, אך הבהיר ששניהם לא התכוונו לדברים שאמרו. לעומת זאת, בעדותו בבית המשפט הנאשם הכחיש מכל וכל שהשמיע במועד האירוע דברי איום כלפי המתלוננת.

13. יצוין תחילה שמאחר ומדובר בגרסה מול גרסה, הדברים שצינתי לעיל, שהובילו אותי למסקנה שיש לזכות את הנאשם מחמת הספק מעבירת התקיפה, יש בהם בכדי להקרין גם על עבירת האיומים. הוזה אומר, נותר מרווח של ספק שמא הנאשם אכן השמיע באוזני המתלוננת דברי איום. ספק זה מקבל משנה תוקף לאור טענתו של הנאשם שהינו מתקשה בשפה העברית ובמשטרה הוא נחקר בשפה זו. בעדותו בבית המשפט הנאשם העיד בשפה הגרוזינית באמצעות מתורגמנית שזומנה במיוחד לשם כך. יוזכר שסעיף 2 לחוק סדר הדין הפלילי (חקירה חשודים) התשס"ב - 2002 קובע כי: "חקירת חשוד תתנהל בשפתו או בשפה שהחשוד מבין ודובר אותה, לרבות שפת סימנים". מקום שקיים ספק בדבר שליטתו של חשוד בשפה העברית, יש לתעד את החקירה בתיעוד חזותי (ראו הוראות סעיפים 4 - 10 לחוק הנ"ל), דבר שלא נעשה במקרה שבפני על מנת להיוודע למילים המדויקות שנאמרו ע"י הנאשם ואם אכן הבין את השאלות שנשאל וידע לבטא את עצמו היטב בתגובה לשאלות שנשאל. מעבר לסוגיית הפגיעה בזכויותיו של חשוד בעת שנחקר בשפה שאינו שולט בה היטב, הדבר משליך גם על יכולתה של המשטרה להגיע לחקר האמת ולעבד את נתוני החקירה בצורה נאותה. יפים לענייננו דבריו של כבוד השופט זילברטל בע"פ 481/12 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.12.14) פסקה 31:

"נוסף לאמור לעיל, במהלך העיון בחומר הראיות הטרידוני מאוד פגמים אשר עניינם אינו דווקא פגיעה בזכויות החשודים באופן ישיר, כי אם פגמים הפוגעים פגיעה עמוקה ביכולתה של המשטרה, כרשות החוקרת, לרדת לחקר האמת. כך, חלקן של החקירות נוהלו בעברית על אף ששפת אימם של כלל החשודים והקטינים המעורבים בפרשה היא השפה הערבית. מבלי להידרש לפגיעה האפשרית של מצב זה בזכויות החשודים הנחקרים, הרי שסיטואציה בה נחקר אינו מבין היטב את השאלות שנשאל ותשובותיו הן בהתאם לכך, פוגעת באופן ממשי ביכולתה של המשטרה להסיק מסקנות ולעבד מידע מחקירה זו; במצב בו נחקר אינו יכול למסור את גרסתו בצורה בהירה ויכולת ההבנה

של הצדדים (החוקר והנחקר) היא חלקית בלבד, הגרסאות המצויות בידי המשטרה הן עילגות וחלקיות, וממילא נפגעת יכולתה של המשטרה להוביל ולנהל את החקירה באופן אפקטיבי, אשר יוביל לתוצאות ממשיות."

14. לסיכום, גם אם נאמר שהוכח שהנאשם אכן השמיע דברי איום באוזני המתלוננת, וזאת בדרגת הוכחה שהיא מעבר למאזן ההסתברויות, עדיין, אין בכך די בכדי להרשיעו בעבירת האיומים, מעל לכל ספק סביר.

סוף דבר

15. לאור כל האמור לעיל, הנני מזכה את הנאשם מחמת הספק מביצוען של העבירות הבאות:
תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 380 ו-382(ב)(1) לחוק העונשין ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ד' אדר תשע"ה, 23 פברואר 2015, במעמד הצדדים